

Nieuwe bestemming oud schoolgebouw definitief

Bijzondere groep bewoners in de Borg

Digitale artist impression van het ontwerp.

Architect C.D. Gelens geeft een toelichting.

Aan de wand hangt een plattegrond. De ruime hal van het gebouw waarin eerder CBS de Borg gehuisvest was, is gevuld met vertegenwoordigers van de gemeente Haren en woningcorporatie Woonborg met hun echtgenotes, toekomstige bewoners van het gebouw met hun familieleden en de architect. Deze bijeenkomst, op 22 november dit jaar, was een mijlpaal in een bijzonder project.

“Dat ik de zorg voor Dieuwke ooit uit handen zou moeten geven, was een beklemmende gedachte. Meteen na haar geboorte al, drieëntwintig jaar geleden.” Trudie Stigter maakt het gebaar van een moeder die haar baby op de arm draagt. Wendellien Winters knikt instemmend. Zij herkent het gevoel. Haar dochter Carlet (24) heeft, net als Dieuwke, het syndroom van Down. Carlet groeide op in Glimmen en bezocht daar de kleuterschool en later de lagere school, samen met ‘gewone’ kinderen. “Dat was heel vanzelfsprekend. Het was een volkomen natuurlijk proces”, vertelt ze.

Toen Dieuwke de leeftijd bereikte waarop ze naar school moest, woonde ze met haar ouders in Engeland. “Daar was het destijds heel normaal dat kinderen met het syndroom van Down naar een gewone school gingen”, vertelt Stigter. “Dat is heel logisch, vanuit het idee dat ze een plaats mogen innemen in de maatschappij. Later, nadat we weer naar Nederland verhuisden, bezocht Dieuwke ook een gewone school. In Nederland was dat minder gebruikelijk maar het begon hier al normaler te worden.” Stigter en Winters benadrukken dat het alleen maar goed is als kinderen ‘waarmee iets is’ een gewone school bezoeken. “Voor het kind zelf. Maar het doet ook iets met de andere kinderen. Er ontstaat meer tolerantie.” Ze voeden hun kinderen zo ‘normaal’ mogelijk op, zoals hun andere kinderen.

GEMEENTE HAREN: MEER DAN ‘GEWOON’ WERK

Wethouder Anje Toxopeus: “Ik heb heel veel waardering voor de inzet en het geduld van de ouders. Dit is een mooi burgerinitiatief. En wie met dit project te maken kreeg, werd erdoor geraakt. Voor collega-wethouder Jeroen Niezen en onze medewerkers Jan ten Hoor en Margot IJst is het allang méér dan ‘gewoon’ werk.”

En net als hun broers en zussen wilden ook Dieuwke en Carlet op den duur uitvliegen en op zichzelf wonen. Het begin van een zoektocht langs verschillende woonvormen. De moeders wisten precies wat ze zochten. “Zo normaal mogelijk”, benadrukt Stigter nog eens. “Dat betekent dat ze een eigen plek hebben om te wonen en een sociaal netwerk waarop ze kunnen terugvallen. En dat ze ook dingen moeten kunnen doen zoals helpen bij het halen van de boodschappen, koken en schoonmaken. We hebben heel veel huizen gezien waar dagelijks zoiets als Tafeltje Dekje of magnetronmaaltijden voor een maaltijd zorgden. Maar wij wilden onze kinderen juist graag stimuleren om betrokken te blijven bij de alledaagse dingen van het zelfstandig wonen. Bijvoorbeeld door, onder begeleiding, zelf te koken.”

Gaandeweg ontstond het idee om zelf een woongemeenschap op te zetten. Op de hockeyclub, judoclub en de soos praatten ze over hun ideeën en ze richtten de stichting ‘Wooninitiatief Haren’ op.

ouders: ALLEMAAL IN ACTIE

De ouders van alle bewoners zetten zich in om deze woongemeenschap voor hun kinderen van de grond te krijgen. Wendellien Winters: “Alle ouders werken op een of andere manier mee in een commissie. Voor de inrichting, de tuin, de pr of om de zorg te regelen. We werven inkomsten door fondsen en subsidies en krijgen ook veel donaties binnen om de inrichting van de gemeenschappelijke ruimte te betalen. Veel sponsors komen uit de omgeving. En allerlei mensen en bedrijven helpen ons pro deo bij de inrichting.”

“Voor deze groep alleen maar voordelen”

Ze klopten bij de gemeente Haren aan voor geschikte woonruimte, juist op het moment dat Christelijke basisschool de Borg verhuisd was naar Oosterhaar. De gemeente had daardoor de beschikking over een leeg, oud schoolgebouw. Wethouders Anje Toxopeus en Jeroen Niezen waren het er snel over eens dat dit initiatief zeker steun verdiende. Toxopeus: “Toen de school vertrok, kwamen er veel ideeën binnen over het gebruik van het gebouw. We hebben zowel dit initiatief als een woonzorgcombinatie voor senioren uitgebreid onderzocht. Uiteindelijk kwamen we tot de conclusie dat dit gebouw juist voor deze groep jongvolwassenen alleen maar voordelen heeft.” Het meest voor de hand liggende voordeel is dat het gebouw in het centrum ligt. Bewoners kunnen dus gemakkelijk boodschappen doen, de bus nemen of naar hun werk gaan. En een normaal leven leiden.

Woningcorporatie Woonborg, waarmee de gemeente Haren afspraken heeft over sociale huurwoningen, gaf aan het gebouw van de gemeente te willen kopen en er

volgde een periode van overleg, plannen maken en het zoeken naar en aanboren van financiële bronnen. Vooral dat laatste was af en toe best lastig. Een bestaand gebouw aanpassen kost nu eenmaal meer dan nieuwbouw voor een project als dit. Directeur van Woonborg Johan Dijk verzucht: “Onze projectontwikkelaar Jan van Goor heeft er zijn handen vol aan gehad om telkens weer

BEWONERS: EEN GEZELLIGE GROEP JONGEREN

Al in een vroeg stadium hebben de betrokkenen voorlichtingsbijeenkomsten voor de buurt georganiseerd. Trudie Stigter en Wendellien Winters: “Natuurlijk kwamen er vragen over mogelijke overlast. We hebben overal open en eerlijk antwoord op gegeven. Als bijvoorbeeld een radio te hard staat, spreekt de begeleider af hoe luid die wel mag. Het werd voor de buurt steeds duidelijker dat het om een gezellige groep jongeren gaat, met allemaal een verstandelijke beperking maar zonder gedragsstoornissen.”

goede oplossingen te vinden. Dat is erg goed gelukt.” Naast creatieve oplossingen was extra geld nodig. “De oudergroep dacht actief mee en wist allerlei landelijke subsidies te verkrijgen en sponsors te werven”, vertelt wethouder Toxopeus. “Woonborg heeft voor dit project extra geld uitgetrokken en vorige week heeft de gemeenteraad ingestemd met een bijdrage uit het gemeentelijke fonds voor sociale woningbouw.”

Het resultaat: twaalf appartementen waarvoor inmiddels elf toekomstige bewoners bekend zijn, een gemeenschappelijke woonkamer en keuken en een kantoor plus slaapruiimte voor begeleiders. “Die begeleiding gaan we nog regelen”, legt Stigter uit. “Sommige van onze kinderen hebben hulp nodig bij het tandenpoetsen, of bij de kledingkeuze. Anderen kunnen dat zelf maar hebben weer andere zorg nodig. Dankzij het persoonsgebonden budget kan zorg daar ingezet worden waar het zinvol is.” Zeven appartementen worden gebouwd in de klaslokalen en vijf in een nieuw te bouwen vleugel. De voorkant van het gebouw zal weinig veranderingen ondergaan. Dat mag ook niet, want het gebouw is een gemeentemonument. Burgemeester en wethouders verleenden onlangs een bouwvergunning. Het is de bedoeling begin volgend jaar met de bouw te beginnen zodat de bewoners eind 2009 hun nieuwe woning kunnen betrekken.

“Als ik aan mijn nieuwe huis denk, denk ik yessss”

De toekomstige bewoners zijn ondertussen druk bezig zich voor te bereiden op hun nieuwe situatie. “Iedereen woont dan wel in een eigen appartement, maar ze wonen ook samen, als groep. Het is dus belangrijk dat ze elkaar goed kennen en weten wat ze met elkaar aan moeten. Elke maand houden we een groeppormingsdag”,

vertelt Trudie Stigter. “Dan viereen we verjaardagen en daarna gaan we samen iets doen. Een creatieve of sportieve activiteit of iets op het gebied van zelfredzaamheid. We hebben geskied bij Kardinge, een film bekeken over verhuizen en fotolijstjes en zelfportretten gemaakt die straks in hun nieuwe huis kunnen hangen.” Wendellien Winters vult aan: “Het komt nu wel erg dichtbij. En dat is natuurlijk leuk, maar ook spannend. Zowel voor de kinderen als voor de ouders.” Op de website van de groep geven de jongeren aan hoe ze het zelf vinden: “Als ik aan mijn nieuwe huis denk, denk ik yessss!”, “Ik vind het heel stoer om een eigen huis te krijgen” maar ook: “Verhuizen vind ik heel spannend.”

Vlak voordat de bouwvergunning is afgegeven zijn de nieuwe bewoners op 22 november samen met hun familie en vertegenwoordigers van de andere hoofdrolspelers in dit project bij elkaar gekomen in het gebouw. De architect heeft de bouwtekening aan de wand gehangen en iedere bewoner zijn of haar appartement laten zien. Trudie Stigter: “Het was de eerste keer dat alle partijen die zich voor dit project hebben ingezet de groep bewoners zagen. De groep kreeg opeens een gezicht. Er gebeurde duidelijk wat.” Wendellien Winters knikt en beaamt: “Ik ben heel erg blij met het grote gevoel van saamhorigheid van alle betrokken partijen. En dat is zaterdag duidelijk naar voren gekomen.”

Meer informatie:
www.wooninitiatiefborgheerd.nl

WOONBORG: DE VERHUURDER

Woningcorporatie Woonborg wordt de huurbaas van de appartementen. Directeur Johan Dijk: “Dit project is een mooie samenloop van unieke omstandigheden. Het schoolgebouw kwam op het juiste moment vrij, de groep ouders was op zoek naar een geschikte locatie en alle partijen hebben eruit gehaald wat erin zat. En wat mooi is: ook de burens zijn enthousiast. Er is niet één negatieve reactie binnengekomen.”